

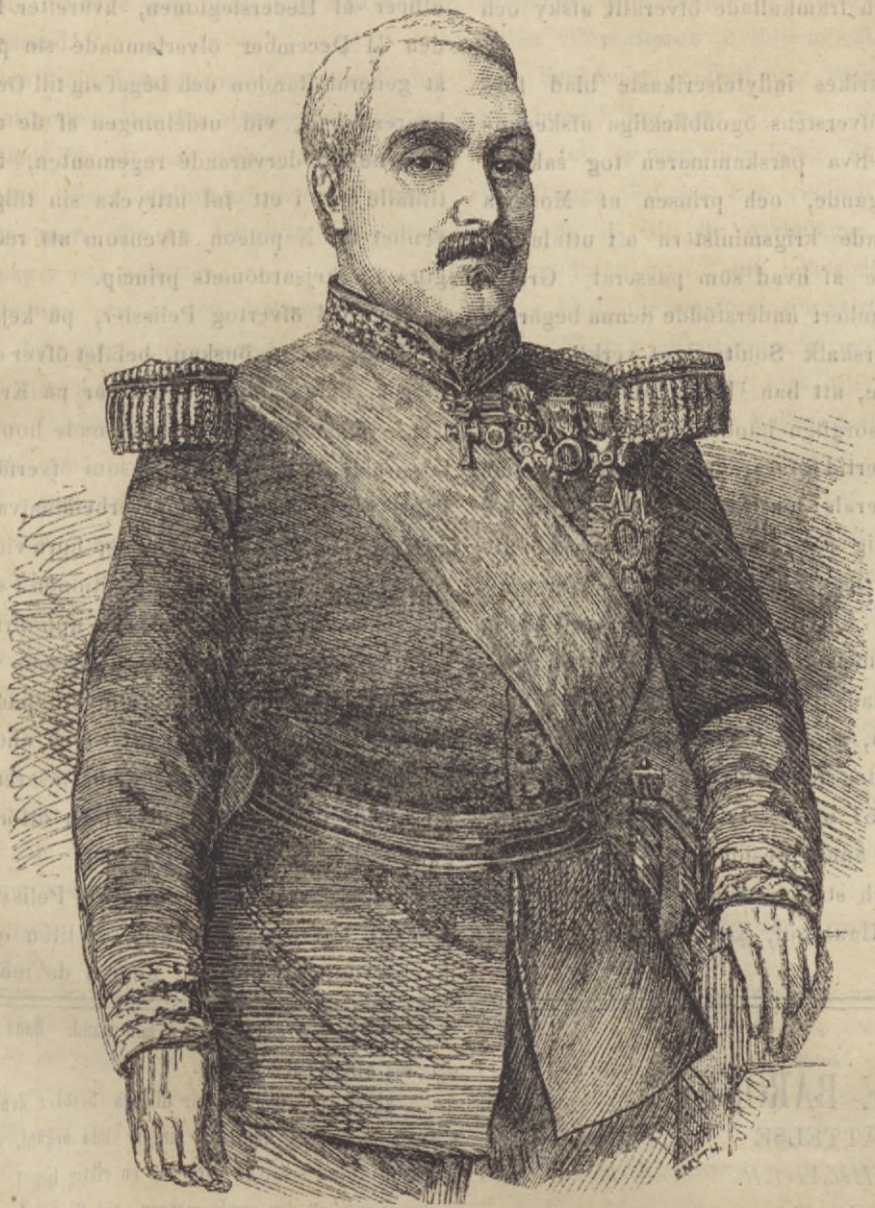
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 19. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 9 Maj 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

Pelissier, hertig af Malakoff.

Hertigen af Malakoff.

Tyska tidskriften "Illustrirte Zeitung" innehåller nyligen följande teckning af den ryktbare marskalk Pelissier, eller hertigen af Malakoff, hvilken uppsats åtminstone icke kan beskyllas för att vara alltför smickrande för dess föremål.

Hertigen af Malakoff, hvars utnämmande till Napoleons representant i England af några blifvit ansedt som en half krigsförklaring, men af andra åter såsom ett bevis på

den största aktning för Storbritannien, har, sedan han, i likhet med andra ryktbara män, under de sista åren varit nästan helt och hållet förgäten för det intresse, kejsaren sjelf påkallat, plötsligen åter framträdt i förgrunden.

Vi tro att han visserligen är en man af talang, men att han lika litet är ett diplomatiskt snille, som en utmärkt militär (?).

Malakofftornet blef af honom taget, emedan telegrafan hade befallt det

Skulle marskalken och hertigen vilja spela en roll i England, så skall äfven här telegrafan komma att tänka för honom.

Det enda rykte, som tillkommer honom, är det, att vara en kraftfull, orubblig karakter. Men ett sådant rykte är — såsom exemplet af Mentschikoff utvisar — ingen rekommendation för en diplomat, och i London finnes det hvarken ett Malakoff att storma eller några Kabyli-stammar att röka ihjäl (!)

Men detta allt oaktadt, förblifver dock marskalkens sändning ett tidens tecken; huruvida detta också är ett godt sådant, skall framtiden utvisa.

I våra ögon är han på sätt och vis dagens hjälte, och en blick på hans förlutna lif torde måhända kunna antyda, hvarför man nu valt just honom.

Jean Jacques Pelissier, hertig af Malakoff, marskalk och senator af Frankrike, föddes år 1796 i Maromme vid Rouen.

Hans far var förvaltare vid dervarande krutmagasin, och då denne hade många militäriska arbetare under sin uppsigt, så torde hans son derigenom redan tidigt ha fått håg för militärståndet.

Huru dermed än må förhålla sig, så bevistade han emellertid vid sitt sextonde år militärskolan och var redan två år derefter stabsofficer.

Under restaurationen avancerade han först till kapten och kort derefter till divisionschef.

År 1842 gick han såsom öfverstelöjtnant till Algier, för att under Bugeaud, som gaf honom en plats i sin stab, söka bekämpa öknens mäktiga folkstammar.

Bugeaud fann sig flera gånger föranlåten att med utmärkelse omtala honom för hans tapperhet, och redan 1843 blef Pelissier befordrad till öfverste.

Samma år underkufvade han det oppriska Flittag, utmärkte sig vidare i det fälttåg, som Bugeaud företagit emot de under Sid el Djudi revolterande bergskabyllerna, hvilka vägrade att betala skatt, samt förde slutligen, befälet öfver Fransmännens venstra flygel i det ärorika slaget vid Isly, i hvilket Bugeaud slog der till Abd-el-Kaders

hjälp framryckande Marokkanska armeen.

Tio månader derefter utbröt åter igen ett uppror, och nu blef Pelissier anförtrodd öfverbefälet vid dess kufvande; men det sätt, hvarpå han utförde detta sitt uppdrag, har länge varit ansedt som en skamfläck i den franska armeens historia, änskönt detsamma, vid ett närmare betraktande af förhanden varande omständigheter, till en viss grad låter försvara sig.

Den 18 Juni 1845 levererade Pelissier Auled Riah en batalj, i hvilken dessa blefvo besegrade. Auled Riah utgjorde en folkstam, som hittills aldrig blifvit underkufvad, emedan den inom sitt område egde en mängd bergshålor, hvilka alltid erbjudit den en tillflyktsort. Till en af dessa grottor flydde den äfven nu och blef dit förföljd af Pelissiers trupper.

Ett sändebud, som öfversten skiekade Kabyerna, för att föreslå en förlikning, blef af de halfvilda människorna, tvärt emot all krigssed, grymt mördadt. Pelissier lät då utanför ingången till deras bergshåla hopsamla en mängd brännmaterialier och genom en ny budbärare uppmana de i det inre af hålan heftulige Kabyler, att genast gifva sig, enär han i annat fall skulle låta antända nyssnämnda brännmaterialier.

Men äfven denne andre budbärare blef mördadt. Hans nödrop, innan han dog, blef signalen för de utanför stående Fransmännen, att sätta eld på bålet, och inom

kort uppfylldes ingången till grottan af rök och lågor.

Hvad som tilldrog sig derinne har aldrig blifvit bekant; men då elden var utbränd, fann man 900 arabiska män, kvinnor och barn qväfda, 200 andades ännu, men dogo äfven de redan samma dag. Ingen enda öfverlefde det gräsliga dramat.

Underrättelsen om detta förfärliga sorospel utbredde sig hastigt kring hela Europa och framkallade öfverallt afsky och fasa.

Frankrikes inflytelserikaste blad fordrade öfverstens ögonblickliga afskedande. Sjelfva pärskammaren tog saken i öfvervägande, och prinsen af Moskwa uppmanade krigsministern att uttala sitt ogillande af hvad som passerat. Grefve Montalambert understödde denna begäran, och marskalk Soult atgaf verkligen det utlåtande, att han "beklagade och ogillade den sorgliga händelsen."

Emellertid försvarade marskalk Bugeaud sin generals företag, såsom en aldeles nödvändig sak, med det eftertryck, att Pelissier icke allenast kom att kvarstanna inom hären, utan, den 22 April 1846, till och med befordrades till general. Såsom sådan fortsatte han sitt fälttåg mot Bu Maza, som han efter en följd af lyckliga strider underkufvade.

År 1851 utnämnde honom Louis Napoleon, då ännu president, till divisionsgeneral, och straxt derefter blef han, efter general Hautpoul, generalguvernör öfver Algier.

Den redan till kejsare mognande presidenten visste, hvad han i honom hade att påräkna, och han bedrog sig ej heller deri. Då nemligen underrättelsen om statsstrecket framkom till Algier, förklarade Pelissier, att han med alla de medel, som stodo till buds, skulle bemöda sig om att upprätthålla sakernas nya ordning, såväl inom som utom kolonien.

Straxt derpå utnämndes han till storofficer af Hederslegionen, hvarest han den 31 December öfverlemnade sin post åt general Randon och begaf sig till Oran, hvarest han, vid utdelningen af de nya örnarne till dervarande regementen, fick tillfälle att i ett tal uttrycka sin tillgifvenhet för Napoleon äfvensom att redogöra för kejsardömnets princip.

År 1854 öfvertog Pelissier, på kejsarens uttryckliga önskan, befälet öfver den franska härens första armé-kör på Krim. Några månader derefter utnämnde honom telegrafens, hvilken här såsom öfverfält-herre förde kriget, till öfverbefälhafvare.

Huru han fyllt denna plats, huru vidare nyckeln till den ryska positionen i södra Sebastopol, med oerhörda uppoffringar, af honom blef tagen, huru han vid sin återkomst till Frankrike öfverhopades med penningbelöningar, titlar och andra utmärkelsetecken, är ännu hos läsaren i ett alltför friskt minne, att vi nu utförligare skulle behöfva omtala det.

Vi tillägga derföre blott, att Pelissier är ogift, att han till växten är liten och mycket fetlagd, och att, genom de mån-

DEN GAMLE BARONEN.

EN BERÄTTELSE

af A. SCHRADER.

(Forts. fr. N:o 48.)

fall ögat är själens spegel, som man säger — —

— Som man säger, ja, som man säger! — utropade den gamle baronen.

— Så måste mamsell Lina hafva en himmelsk själ, — fortsatte jag den afbrutna

meningen. — Huru blygsamt och intagande är icke hela hennes väsen!

— En mask! — svarade den gamle kallt.

— Jag beklagar att jag i denna sak måste motsäga er!

— Mer än gerna; jag upptar det alls icke illa! — Det fanns en tid, då äfven jag med en ed ville försvara ett sådant ansigte — dock lätom oss lemna den saken! Detta är alls icke ett thema, som jag under mitt första samtal med en främmande person bör afhandla, ehuru jag, sedan i går verkligen känt en stor lust att göra det. . . Var god och tag plats! Det fagnar mig att se er hos mig; blifva vi en gång litet mer bekanta, så skall jag kanske återkomma till detta thema.

— Det skulle glädja mig, om ni ansåge mig värdig ett sådant förtroende!

Den gamle bar sin gula nattrock och sina röda tofflor; han satt helt maktigt i ett hörn af löfsalen och rökte. Sedan han några ögonblick forskande betraktat mig, började han:

— Min herre, ett uppriktigt ord: hvem är ni, om jag får fråga

Jag sade honom mitt namn och mitt stånd. Hans ansigte såg härvid rätt belåtet ut.

— Ehuru jag sedan flera år tillbaka besöker den här badorten, så har jag likväl här ingen enda bekant, som jag skulle kunna bötja att göra mig en riktig tjäast.

Jag gissade att den gamle mannen vid Pharaobordet gjort någon större förlust.

— Kan jag stå er till tjänst, herr baron, så räkna på min beredvillighet!

— Den ifrågavarande angelägenheten är en hederssak — jag är adelsman och måste upprätthålla mitt anseende.

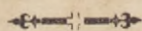
— Tänker ni slåss, herr baron?

— Ja! — svarade han helt lugnt. — Jag anhåller, att ni ville blifva min sekundant!

Jag skulle således sekundera en fiende till landträdinnans släkting och, hvad som var ännu mera, till min egen ungdomsvän.

— En duell, min herre, är en allvarsam sak, — fortfor den gamle lugnt — och den blir ännu allvar-

ga olika poster, han innehar, ganska betydliga inkomster stå honom till buds, hvarigenom han i London skall kunna föra en stor stat.

Longchamp's promenad i Boulogner-skogen.

Den, som vill se en talrikt besökt promenadplats, han må begifva sig till Paris och Boulognerskogen samt den del af denna, som å pag. 144 och 145 finnes aftecknad.

Den kallas Longchamp's promenad, och dit strömmar den fina Pariser-verlden nu ut, dels för att i en vacker nejd få njuta af den friska vårluften, men säkerligen ännu mera för att betrakta hvarandras ekipager och toiletter.

Hvilken rörelse och hvilket lif finner man icke här; promenerande i vagn, till häst eller fots svärma om hvarandra, och de besökandes antal ökas stundom ända till trängsel.

Militärer och civila spatsöra här af och an, stundom vid sidan af en pösande krinolin, men lika ofta på ett vördnadsfullt afstånd betraktande dessa vandrande luftballonger.

Uppmärksamast af alla äro onekligen de unga mode-dockorna, hvilka nu på våren med mera granskande blickar än någonsin beskåda hvarandra, dels för att se hvem som har den mest lyckade toiletten, dels för att kunna upptäcka hvilket nytt mode, som skall uttränga det gamla.

sammare då den skall ega rum mellan en ung, rörlig man och en person, som visserligen ännu icke står i gubbåldern, men genom en gnagande hjertesorg har krympt ihop till snart sagdt en mumie. Vet ni hur gammal jag är?

— Nej?

— Jag är fyratioåttåår!

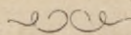
Baronen stirrade härvid på mig, som om han velat framkalla min förvåning. Och i sanning måste jag äfven blifva förundrad; ty jag hade hållit honom för att vara minst sextio år gammal.

— Min käre herre! — fortfor baronen — det är här icke fråga om en sådan hedersaffär, som öfvermod eller en caprice framkallat; nej, nej! en skymflig förolämpning gör duellen till en pligt för mig.

»Ni känner mig icke, och på det ni, för att kunna bestämma er, måtte få en klar insigt i saken, så tillåt mig att meddela er dess sammanhang!

— Detta meddelande var mig af mer än en orsak välkommet, och jag sade mig vara hägad att höra baronen.

Men verlden är sig öfverallt temligen lik, och Parisarnes "beau monde" har snart i hvilken vrå som helst sina efterföljare, hvilka, på samma sätt som den, gå ut att "betrakta naturen."

Blandade Ämnen.

Konungen af Kippen. Jakob V i Skottland brukade ofta förklädd ströfva omkring, för att lära känna landets tillstånd. Han kallade sig vid dylika tillfällen "Förvaltaren af Ballengiech", hvilken benämning endast den högre adeln och hans följeslagare kände.

Då han en dag ville intaga sin måltid i Stirling, fattades der vildbråd. Han skickade då till de närbelägna bergen, der vildbråd blef faldt och sedan lades på en häst, för att föras till Stirling.

Olyckligtvis måste man härunder passera slottet Arnprior, som tillhörde en af hufvudmännen för Buchananska släkten, hvilken denna dag hade ett stort antal gäster hos sig.

Det var redan sent, lifsmedlen började taga slut, och endast dryckesvaror funnos ännu kvar.

Då fick värden se vildbrådet, som transporterades derförbi, lät genast borttaga det, och då de, som förde det med sig, försäkrade, att detta vildbråd tillhörde konungen, svarade han, skrattande:

— Jakob är konung af Skottland och jag är konung af Kippen.

(Så hette distriktet, der Arnprior var beläget.)

— Mitt lif är så underbart, att hvad som derunder tilldragit sig skulle göra en romanskrifvares uppfinningsförmåga heder, och jag har, på min ära, sjelf ofta tvillat på att jag verkligen upplevat allt detta.

Jag var tjugotvå år gammal, då jag gifte mig med en ung flicka, som jag åtta dagar före vårt bröllop sett för första gången. Det var ett af dessa konventionspartier, hvilka, tyvärr; alltför ofta förekomma inom vårt stånd. Tillåt mig emellertid att förtiga de orsaker, som föranledde detta parti!

»Fyra dagar efter vigseln måste jag lemna min nittonåriga fru för att som adjutant följa general S. till Petersburg — jag var nemligen på den tiden löjtnant vid ett preussiskt hussar-regemente.

»Då min förmögenhet var ganska obetydlig, måste jag vara betänkt på att kunna avancera, och i nära fyra års tid kvarstannade jag i den ryska residensstaden. Min generals beskickning var då slut, och jag återvände med honom till fäderneslandet.

»Jag begärde och erhöll nu fyra månaders permission.

Då konungen fick veta detta, red han genast till slottet. Vid slottsporten träffade han en stark högländare af vildt utseende, hvilken nekade honom att komma in, emedan lairden af Arnprior satt till bords och ej ville blifva störd. — Min käre vän, — sade konungen — gå upp och säg honom, att förvaltaren af Ballengiech är här och önskar spisa tillsammans med konungen af Kippen.

Högländaren gick till sin herre och sade denne att nere vid porten stod en rödskäggig karl, som kallade sig förvaltaren af Ballengiech och önskade spisa med konungen af Kippen.

När Buchanan hörde detta, skyndade han ned och knäböjde för Jakob, för att bedja honom om förlåtelse för sitt djerfva tilltag.

Då konungen endast haft för afsigt att skrämma den stolte slottsherren, förlät han honom, gick med honom upp i slottet och åt der af sitt eget vildbråd, som Buchanan frantagit honom.

Från den dagen fick Buchanan allmänt heta "Konungen af Kippen."

Tyska stammar utan adel. Det finnes tvenne tyska stammar, bland hvilka ingen adelsklass finnes, nemligen: de Siebenbürgiska Sachsarne och Ditmarscherna.

Hos de förra finnes det visserligen familjer med adliga namn, men dessa ega ej några adelsprivilegier.

De sednare åter fördrefvo sin adel i början af trettonde århundradet, äro sins

»Det led emot aftonen, då jag en dyster Oktoberdag närmade mig mitt lilla gods, hvilket jag fått med min fru och der hon var boende.

»Af den brevexling, vi underhållit, hade jag funnit att Wilhelmina var en intelligent qvinna. Hvilket intryck skulle jag väl nu göra på henne? Männe hon längtade efter min återkomst, och skulle jag väl kunna behaga henne?

»Alla dessa frågor, dem man framställer till sig sjelf, då man för första gången söker vinna en flickas hand, gjorde jag mig nu rörande min fru, som sedan fyra år tillbaka burit mitt namn och redan skänkt mig en son.

»Jag behöfde således ej mera veta, om Wilhelmina älskat mig, utan om hon fortfarande skulle kunna älska mig. Det har måhända knappast förut funnits en enda äkta man, som befunnit sig i samma ställning som jag.

»Försänkt i tankar lät jag min häst endast gå i sakta skridt. Natten inbröt, och plötsligen trädde då tvenne bönder med lyktor emot mig och frågade efter mitt namn. Jag sade dem det.

(Fortsättning pag. 146.)

Longchamps' parad i Boulognerskogen.

emellan jemlika och se med stor stolthet ned på sina grannar.

Alla den Holsteinska adelns försök att få fast fot i Ditmarschen hafva strandat mot den der boende befolkningens ihärdiga motstånd.

Hexeriprocesser i Tyskland.

Under samma århundrade, då man här i Sverige anställde så grymma förföljelser mot för trolldom misstänkta personer, förfor man på alldeles samma sätt i andra länder såsom t. ex. i Tyskland.

En domare vid namn Balthasar Voss ifrån Fulda berömde sig på den tiden af att hafva skaffat 700 hexor på bålet och hoppades att kunna bringa deras antal till fulla tusentalet.

Endast inom biskopsdömet Bamberg voro, under åren 1624—1630, 900 undersökningar rörande hexeri i gång, och af de anklagade blefvo 307 personer, dels lefvande brände, dels först halshuggna och sedan brända. I de flesta fallen hade man måst använda pinbänken, för att kunna framtinga en bekännelse.

År 1659 blefvo flera kvinnor der å båle brända, "emedan de förtrollat solen, så att den ej kunde skina."

År 1671 blef i samma biskopsstift en nittiofemårig kvinna, som anklagats för trolldom, lagd på pinbänken.

Såväl i detta Bamberg som i biskopsdömet Würzburg blefvo skolorna tillslutna, emedan barnen der skaffat sig undervisning i trolldom.

I Minden blef år 1671 en nittiotre-årig

qvinna först lagd på pinbänk, derefter nupen med glödheta tänger, och slutligen bränd.

År 1692 blef marskalk Pappenheims sjuttioåriga enka invecklad i en hexeriprocess, emedan hon ej låtit en färherde bedraga sig, hvarefter denne genast öfverallt berättade, att han föregående natt sett henne stå fadder hos djefvulen, der vid horden sjelf varit närvarande och spelat.

Först efter tre års fängelse lyckades det den gamla fruns släktingar att genom erläggande af en oerbörd penningsumma, rädda henne från döden på bålet.

Blickens makt. En doktor Clemens, som utgifvit en afhandling om blickens makt, yttrar deri bland annat:

"Tillochmed våra mest upplysta män skola icke förneka, att det i blicken finnes en demonisk kraft, en farlig, hemlighetsfull gåfva, den många människor fått på sin lott.

Ryktbara duellanten skola för sina blodiga framgångar endast hafva att tacka detta inflytande af deras blick, som på deras motståndare inverkar förlamande och nedslående.

Fredrik II af Preussen och Wallenstein förmådde med blicken beherrska de mest motsträfviga personer.

Den heliga Agnes utstäck sina ögon, emedan det i dem låg en oemotståndlig dragningskraft, likasom det finnes andra kvinnor, hvilka endast genom sin blick kunna hålla de ursinnigaste vällustingar

på afstånd. — Hela den andliga kraften ligger i ögat, och Ny-zeeländaren sticker derföre ut det på sin fiende och bortkastar det, emedan han derigenom tror sig tillintetgöra hans själ.

Humoristiskt.

Amerikas upptäckande en småsak. — Jag kan alls icke förstå, — sade en Tysk, som genomrest en god del af Förenta Staterna, — hvarför skolmästarne i Gamla världen göra så mycket väsen af, att Columbus upptäckte Amerika. Landet är ju så stort, att till ochmed en blind med sin käpp ej kan taga miste derpå.

Då **Carl V** för kurfursten Moritz af Sachsen måste midti natten fly ifrån Innsbruck, upptäckte man att de med pelsverk fordrade stöflor, dem monarken brukade nyttja för sin podager, blifvit bortstulna.

Hans kammartjenare utöste då en mängd förbannelser öfver tjuiven; men kejsaren sjelf sade leende:

— Jag önskar bara, att stöflorna så snart som möjligt måtte komma att passa åt honom.

Naturbetraktare. Ett sällskap hade tidigt en morgon bestigit ett berg och betraktade derifrån med entusiasm solens uppgång.

Efter en stunds förlopp satte sig en af naturbeundrarna på en sten och började intaga sin frukost.

— Fru von Barleben har skickat oss — sade den ene — för det vi skulle visa nådig herrn en biväg, emedan en bro håller på att byggas på stora vägen till herrgården.

»På samma gång kastade en af vägvisarne en kappa öfver mina axlar; och under vägen berättade man mig att fru von Barleben var mycket ledsen öfver min sena ankomst. Denna underrättelse äfvensom den ömma omtänka, min fru visat mig, lugnade mitt sinne.

»Snart sågo vi gårdens port. En af mina följeslagare gick förut för att öppna densamma. Han hade knappast aflagsnat sig, då jag hörde dofva hofslag af en öfver den fuktiga marken galopperande häst.

»Jag vände mig om och såg en ryttare, som på knapp fem stegs afstånd från mig hastigt tog af inåt en skogsväg och försvann. I det ögonblick denne sprängde förbi mig tyckte jag mig märka att han var mycket blek. Då bönderna ej hade sett honom, kunde de ej heller säga mig hvem den hemlighetsfulle ryttaren var.

»Jag skyndade mig in på gården.

»Vid uppgången till stora trappan träffade jag två unga damer, framför hvilka en betjent stod med en fackla.

»Det var mig omöjligt att vid första anblicken igenkänna min fru. En af damerna småskattade, då hon märkte min tvekan. Jag närmade mig då hastigt den andra — det var Wilhelmina. Darrande räckte hon mig båda händerna, och aktningsfullt berörde jag med mina läppar hennes panna.

— Ni kommer bra sent! — hviskade hon.

»Medan vi gingo in i rummen förklarade jag henne orsaken till mitt dröjsmål.

»Vi kommo in i lilla salen i bottenväningen, der man hade allt i ordning för min ankomst. En tre års gosse satt der och lekte framför eldbrasan.

— Ferdinand — utropade jag.

— Ferdinand! — utropade äfven jag ovilkorligen i samma ögonblick.

— Hvad fattas er? — frågade baronen förundrad.

— Ingenting alls, herr baron! Var så god och fortsätt, jag ber!

Baronen lade lugnt sin pipa på stenbordet och fortfor: »Gossen vxlade en blick med sia mor och kom med en viss skygghet fram till mig. Rödd lyftade jag honom upp till mig och tryckte honom till mitt bröst.

»En sällsam känsla bemäktigade sig mig, då den lille slog sina armar om min hals och med sin milda röst kallade mig fader. Tårar föllo dervid ur mina ögon.

»Wilhelmina stod tyst vid min sida. Plötsligen fattade hon min hand och tryckte den hastigt till sina läppar. Öfverväldigad af mina känslor drog jag henne till mig och slöt barn och moder på samma gång till mitt bröst. Wilhelmina dolde under snyftningar sitt ansigte.

»Då kom äfven den andra unga damen, som jag sett derute, in i salen.

— Wilhelmina! — sade hon med deltagande röst.

»Min fru reste sig åter upp och presenterade fröken v. Lenoff för mig.

»Då jag visste att hon var slägt med Wilhelmina och var hennes förtrognaste väninna, helsade jag henne äfven

— Huru i Guds namn kan ni vid ett så präktigt skådespel tänka på att äta! — utropade då en af hans kamrater.

— Hvarför inte? — svarade den tilltalade. — Just min goda aptit bevisar att jag icke kan "se mig mätt" på dethär skådespelet.

Väl motiveradt äktenskap. I en stad i Sachsen tilldrog sig nyligen följande komiska händelse.

En smörhandlare och en äggförsäljerska, som der infunnit sig, råkade af någon obetydlig anledning i en häftig tvist med hvarandra.

Qvinnan utvecklade härunder en sådan färdighet i att nyttja sin tunga, att smörhandlaren, som deraf på det angenämaste sätt öfverraskades: slutligen sade till henne, — Hörpå, madam, jag är en enkling och har hittills förgäfvets sett mig om efter en hustru, som vore i besittning af en för handels drifvande så stor talförmåga, som ni nu har visat er ega. Vill ni blifva min hustru, så är det mig kärt?

— Färgå! — svarade äggmadamen hurtigt — låt oss genast gå till prästen.

Det så hastigt uppgjorda giftermålsförslaget blef också verkligen realiseradt.

Charad.

Om du åt mitt första ett g består,
Du helt behändigt ett ord då får,
Som väckt millioners fasa;
Svårt är det naturligtvis uti stort;
Dock har man, gudnås, rätt ofta spört

såsom en sådan. Jag påminde mig äfven att jag sett henne som brudtärna.

»Vid bordet satt Wilhelmina midtemot mig. Jag betraktade henne oförmärkt. En märkvärdig förändring hade försiggått med henne under de fyra år, vi varit åtskilda.

»Huru skön hade hon icke blifvit! Det förekom mig som om denna skönhet frigjort sig från allt jordiskt, som om Wilhelmina nu blifvit en engel. Hade min fru varit lika blomstrande som mamsell Lina, skulle hon ha haft mycken likhet med henne.

Jag kände af hettan i mitt ansigte att jag rodnade. För att dölja detta för baronen torkade jag svetten ur pannan.

»Hennes fina växt — fortför denne — hade blifvit så spåd, att jag skulle kunnat kalla den etherisk. Hennes sköna ögon hade för ingen del förlorat sin glans, men en viss tränad öfverdrog dem med en slöja, hvilken tycktes ha sitt fäste i de långa svarta ögonhåren.

»Hennes ansigtes fina skönhet tycktes vara ett återsken

Att det äfven i hemmet kan rasa;
Och att det i forntiden äfven händt
Det är af Xautippes rykte kändt.

Gud nåde den man, som *mit andra* är;
För honom det lätt uppåt väggarne bär,
Och ingen kan derpå undra.

Mitt hela, så vidt bekant på vår jord,
Ja, äfven uti vår kära Nord,
Förvidit hjernan på många hundra;
Men att det kan vrida den rätt igen,
Den saken betvifla de lärde män.

Kolapoor.

(Ur "Illustrated London News.")

Den å nästa sida förekommande planchen visar oss den stora inkörsport, som leder till slottets borggård i Kolapoor, i södra delen af Mabraternas land.

Staden Kolapoor har nyligen blifvit kähd såsom en plats, der tvenne redan påbörjade resningar blifvit hämmade genom kloka och i behörig tid vidtagna mått och steg, sednare gången genom öfverste Le Grand Jacobs fasta och bestämda hållning.

Ofvannämde slottsport är både på inre och yttre sidan ganska vacker, och den förra är beklädd med mycket präktig svart marmor.

Emellertid harmonierar denna del af slottet alls icke med det öfriga, enär palatsets återstående del, som sträcker sig utefter trenne sidor af en fyrkantig plan endast innehåller en oredig samling af eländiga, låga och mörka byggnader, hvilka, då man jemför dem med den

af en inre äld. Den undersköna varelsen visade intet tecken till sjuklighet, och likväl kände jag mig gripen af en medlidansam ångslan, då jag betraktade henne. Hennes ansigte uttryckte hvarken lif eller död — det var en skönhet utan friskhet.

»Ferdinand blef snart förd till hvila. Vi drucko der-efter the och konverserade. Julie von Lenoff talade mycket och väl, Wilhelmina ganska litet.

»Hennes tystnad oroade mig. — Kände hon måhända ingen håg att närmare lära känna sin man?

»Jag berättade om mina resor och om de känslor, som bemäktigat sig mig, då jag närmade mig Barleben. Wilhelmina förblef tyst såsom förut; men Julie tycktes finna nöje i hvad jag hade att berätta.

— Wilhelmina kunde också saunerligen icke känna igen er! — utropade hon. Det hade varit rätt pikant om en äkta man hade behöft framlägga bevis för sin identitet.

— I sådant fall skulle jag ha visat mitt permissionsspass, — svarade jag leende.

praktfulla slottsporten, förefalla dubbelt så usla som förut.

Kolapoor, som ligger 185 (omkr. 31 svenska) mil ifrån Bombay, är hufvudorten och residensstaden i staten af samma namn.

År 1825 framryckte en engelsk här emot platsen, och man fann då, att försvarsanstalterna voro i dåligt skick samt att staden utan svårighet borde kunna tagas med storm.

På vallarne funnos en stor mängd mindre kanoner, ifrån fyra- till och med tolf pundingar; men man hade skäl att antaga att garnisonen ej hade tillräcklig ammunition.

Då man emellertid hört att Rajahn åter börjat röra på sig, blef det ännu mera nödvändigt att sända en styrka emot den, och platsen blef nu sjelfmant öfverlemnad åt de brittiska trupperna; de Araber och Scindier, som utgjort garnisonen, gingo för att söka sig annan tjänst, och den lösa hop, som der varit samlad från en mängd olika håll, spred sig nu åt alla väderstrek.

Under Britternas styrelse har man här nästan lika mycket sysselsatt sig med helsovården, som med det lands politiska och sociala förhållande, i hvilket Kolapoor är hufvudstaden.

Staden, som förut varit särdeles instängd och osund, har sedan 1848 varit föremål för en mängd sanitära åtgärder, och dethar sedemera blifvit officiellt inberättadt att platsen blifvit hjälpligt rensad från all smuts äfven som att den erhållit ett rikeligt vattenförråd.

— Men huru skulle ni kunnat bevisa att detta pass verkligen var ert? Om man, till exempel, hade mördat er och frantagit er era papper? Trakten här omkring är sedan någon tid osäker. Har ingen mött er under vägen?

— Jo, icke långt ifrån porten mötte mig en ryttare, hvilken som en skugga försvann i skogen.

— En ryttare i vår park? — utropade Wilhelmina.

— Han var blek, red en hvit häst och var insvept i en stor kappa.

»Båda fruntimren tego.

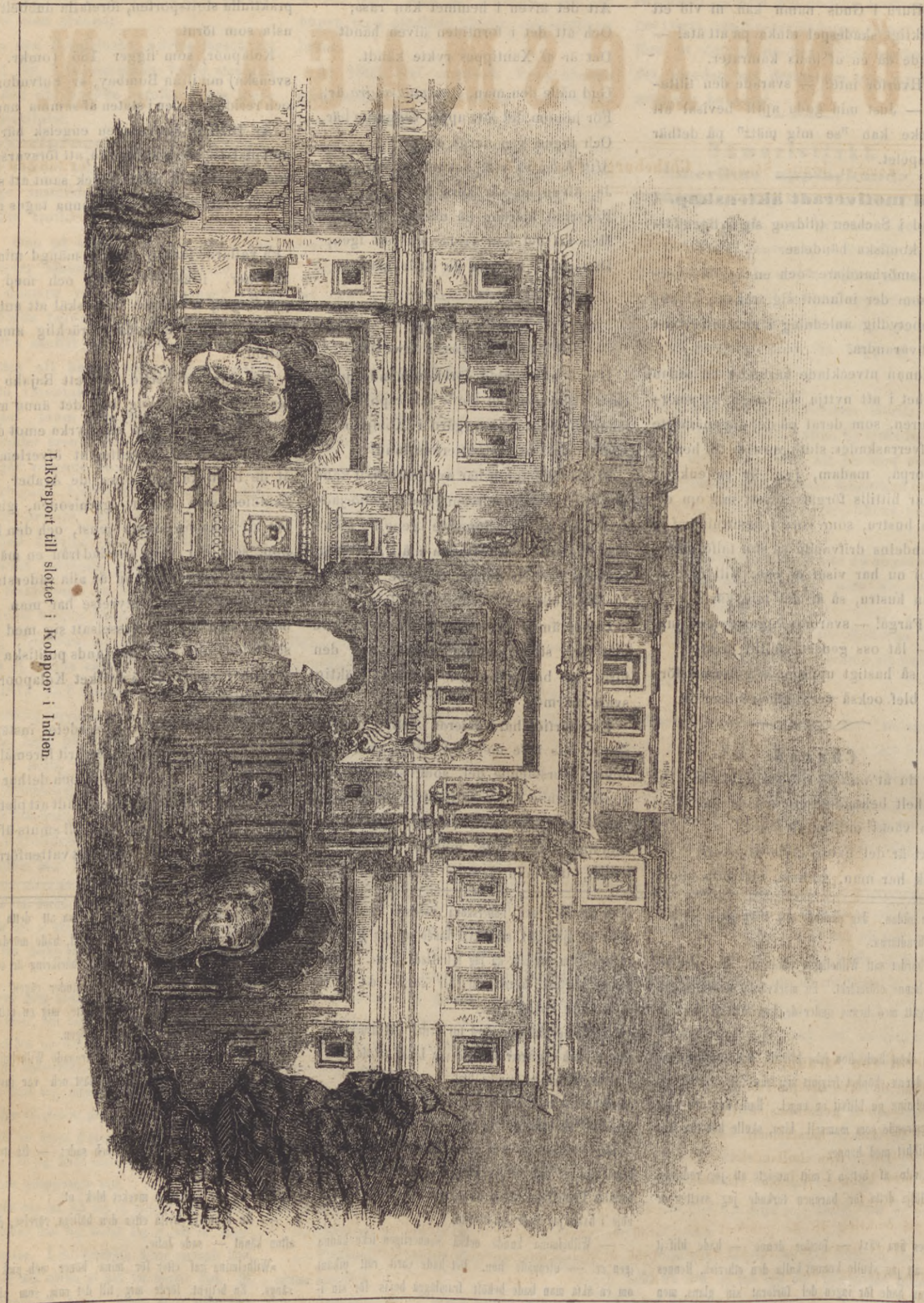
»Straxt derpå steg Julie upp och sade: — Du tyckes må illa, Wilhelmina?

»Min fru såg verkligen mycket blek ut.

— Du behöver hvila efter den häftiga rörelse, du i afton känt — sade Julie.

»Wilhelmina gaf efter för mina böner och gick till sängs. En betjent förde mig till det rum, som skulle blifva mitt.

(Forts.)

Inkörsport till slottet i Kolappoor i Indien.

Härmed följer Romanbihanget: "Theodora," pag. 13—20.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 16 Maj.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.